

LBRIS

We know
books

Mari clasici ilustrați

L. Frank Baum

Minunatul Vrăjitor
din Oz

Traducere din engleză:
Irina Chirica

SUPERCOLECȚIA TA

Editura ARC

Cuprins

Lyman Frank Baum 9-10

.....

Faceți cunoștință cu personajele 11-13

.....

Capitolul 1

Cicloul 15-20

.....

Capitolul 2

Consiliul din Mancinia 21-28

.....

Capitolul 3

Dorothy îl salvează pe Sperie-Ciori 29-37

.....

Capitolul 4

Drumul prin pădure 38-44

.....

Capitolul 5

Salvarea Omului de Tinichea 45-54

.....

Capitolul 6

Leul cel Laș 55-62

.....

Capitolul 7

Călătoria spre Marele Oz 63-71

.....

Capitolul 8

Câmpul cu maci otrăvitori 72-79

.....

Capitolul 9

Regina șoarecilor-de-câmp 80-86

.....

Capitolul 10

Paznicul Porților 87-95

Capitolul 11

Minunatul Oraș de Smarald al lui Oz 96-109

•••••

Capitolul 12

În căutarea Vrăjitoarei Rele 110-123

•••••

Capitolul 13

Eliberarea 124-129

•••••

Capitolul 14

Maimuțele Înari pate 130-137

•••••

Capitolul 15

Descoperirea lui Oz cel Cumplit 138-145

•••••

Capitolul 16

Arta magică a marelui farsor 146-150

•••••

Capitolul 17

Cum a fost lansat balonul 151-156

•••••

Capitolul 18

Drumul spre miazăzi 157-161

•••••

Capitolul 19

Atacați de copacii luptători 162-165

•••••

Capitolul 20

În Țara Porțelanului Pictat 166-171

•••••

Capitolul 21

Leul devine Regele Animalelor 172-176

•••••

Capitolul 22

În Țara Quadlingilor 177-181

•••••

Capitolul 23

Vrăjitoarea cea Bună 182-188

Capitolul 1

Cicloul

*Căsuța lui Dorothy este luată de un ciclon, iar fetița
se află în casă.*

Dorothy locuia împreună cu unchiul Henry și mătușa Em, la ferma lor de pe preriile întinse din Kansas. Erau fermieri. Casa lor era mică, deoarece lemnul folosit la construcție trebuia să fie adus cu căruța, de la o distanță de mai multe mile. Aveau doar o cameră, în care se afla o sobă de gătit veche și ruginită, un dulap pentru vase, o masă, trei sau patru scaune și două paturi. Unchiul Henry și mătușa Em aveau un pat mare într-un colț, iar Dorothy avea un pat mic, în alt colț. Casa nu avea pod, nici beci. Exista doar o scobitură săpată în pământ numită „pivnița pentru ciclon”, unde familia putea să se adăpostească în cazul în care se forma acel vârtej de vânt mare și periculos, care putea să distrugă tot ce-i stătea în cale. La pivnița pentru ciclon se ajungea printr-o trapă din podeaua casei, prin care coborai în gaura mică și întunecoasă aflată sub casă.

Când Dorothy stătea în fața ușii și privea în jur, nu vedea decât o mare întindere cenușie. Niciun copac, nicio casă nu întrerupea până în zare întinderea vastă. Soarele pârjolise pământul arat, care pe alocuri făcuse crăpături. Iarba rămasă nu mai era verde, căci o arsese soarele și devenise la fel de cenușie ca tot ce era în jur. Casa fusese cândva zugrăvită, dar soarele coșcovise tencuiala și ploile o spălaseră, și acum arăta la fel de posomorâtă și de cenușie ca orice lucru din jur.

Demult, când mătușa Em se mutase acolo, era o soție frumoasă și tânără. Dar soarele și vântul o transfor-

măseră și îi răpiseră lumina din ochi. Obrajii nu-i mai erau rumeni, buzele îi deveniseră cenușii. Privirea i se asprise. Acum era slabă și sfrijită. Nu mai zâmbea deloc. Când Dorothy, care era orfană, s-a mutat la ei, mătușa Em se speria când râdea fetița și își ducea mâna la inimă. Privea uimită la copil, care încă mai putea râde.

Unchiul Henry nu râdea însă niciodată. Trudea din greu din zori până la înserat și uitase ce înseamnă bucuria. Și el era tot cenușiu, de la barba lungă până la cizmele vechi. Avea o înfățișare aspră și severă și arareori se întâmpla să spună ceva.

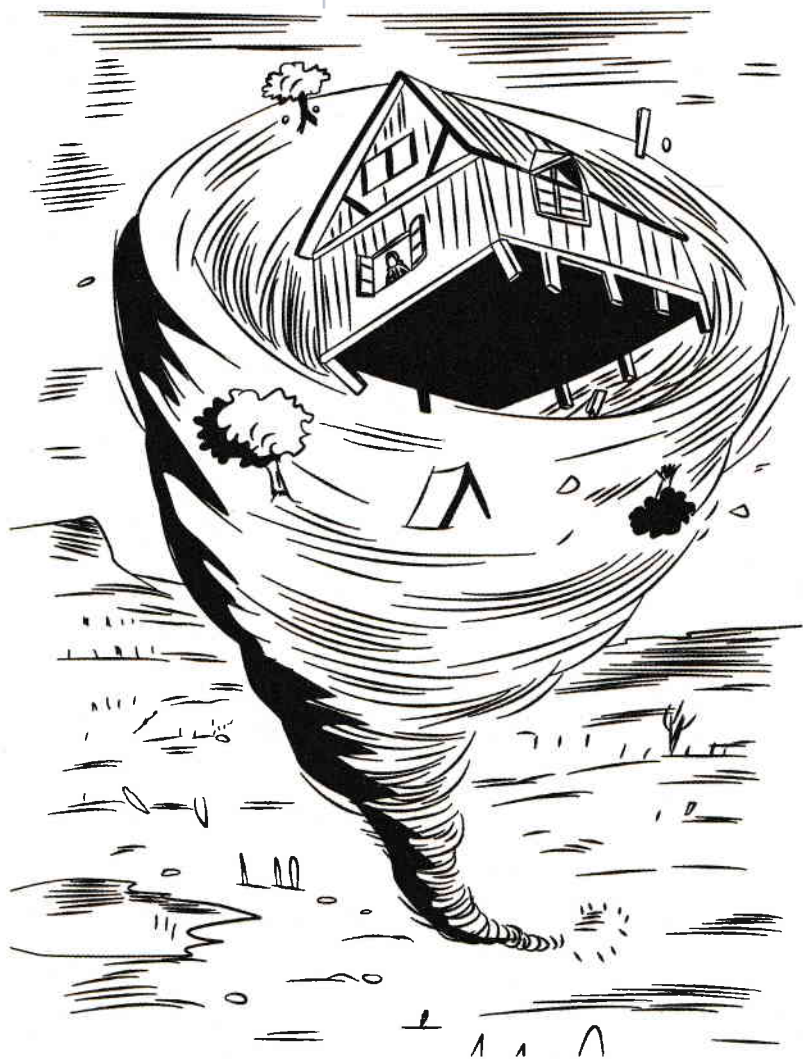
Toto era cel care o făcea pe Dorothy să râdă, ajutând-o să nu devină și ea la fel de gri ca tot ce o înconjura. Toto nu era gri. Era un cățel mic și negru, cu blană lungă și mătăsoasă și ochi negri și ageri, care sclipeau voioși de o parte și de alta a boticului său nostim. Cei doi erau prieteni și se jucau împreună toată ziua. Dorothy îl iubea nespus de mult.

Într-o zi, unchiul Henry se așeză în prag și privi cu teamă cerul, care era mai cenușiu ca de obicei, era aproape negru. Dorothy stătea în ușă cu Toto în brațe, privind cerul și ea. Mătușa Em spăla vasele. Dinspre apus se auzea un vuiet slab și iarba începu să se unduiască în valuri, de parcă venea furtuna. Deodată, ca de nicăieri, se auzi un șuierat ascuțit.

Brusc, unchiul Henry se ridică și strigă la soția sa:

– Vine ciclonul! Mă duc să văd de vite.

Apoi fugi către hambarul unde țineau vacile și caii.

Mătușa Em și-a lăsat treburile și a venit spre ușă. Dintr-o privire, și-a dat seama de pericol și a strigat:

– Dorothy, fugi repede în pivniță!

Dar Toto a sărit din brațele lui Dorothy și s-a ascuns sub pat, iar fata se duse să-l scoată de acolo. Mătușa Em, speriată din cale-afară, deschise repede chepen-gul din podea și coborî pe scară în beci. Dorothy reuși să-l prindă pe Toto și porni după mătușa ei, dar când ajunse în mijlocul camerei, casa se clătină deodată din balamale și se auzi un trosnet mare. Fetița își pierdu echilibrul și căzu pe dușumea.

Apoi se întâmplă un lucru straniu. Casa se învâr-ti pe loc de două sau trei ori, apoi se ridică ușor în aer. Dorothy simțea că se ridică de parcă ar fi plutit cu un balon. Vânturile din miazănoapte și din miazăzi se în-tâlniseră chiar în locul unde se afla casa. Se aflau chiar în centrul ciclonului. În jur vântul șuiera îngrozitor și totul era întunecat. Dorothy își dădu seama că plutea. După primele învârteli și un moment în care casa se înclină periculos, Dorothy se simți de parcă ar fi fost legănată ușor, ca un prunc în pătuț. Lui Toto însă nu-i plăcea. Alerga de colo-colo prin odaie și lătra cu pute-re. Dar Dorothy ședea foarte cuminte pe podea, aștep-tând să vadă ce avea să urmeze.

La un moment dat, Toto s-a apropiat de trapa des-chisă în dușumea și a căzut prin ea. Dorothy a crezut că îl pierduse. Dar văzu o ureche ridicată ieșind din ga-ură – presiunea aerului îl ținea sus pe cățel și acesta nu

putea să cadă. Fetița se târî până la gaură, îl înșfăcă pe Toto de ureche și îl trase înapoi în cameră; apoi închise chepengul, ca să prevină o nenorocire.

Orele trecură una după alta, iar Dorothy începu încet să-și depășească teama, deși se simțea singură, iar vântul șuiera atât de tare în jurul ei, încât aproape că asurzise. La început se întrebă dacă avea să fie sfărâmată în bucăți când casa va cădea la pământ, dar după ce trecură câteva ore fără să se întâmple nimic, renunță la griji și se hotărî să aștepte cu calm ceea ce avea să vină. În cele din urmă, se târî pe podea până la pat și se întinse pe el, iar Toto o urmă și se cuibări lângă ea. În ciuda mișcărilor casei și a șuieratului vântului, Dorothy închise curând ochii și adormi adânc.

*Capitolul 2**Consiliul
din Mancinia*

*Căsuța purtată de ciclon aterizează într-un ținut
ciudat, omorând pe cineva la aterizare.*

Dorothy s-a trezit la șocul unei zguduituri atât de puternice, încât dacă nu ar fi fost întinsă pe patul moale, ar fi fost rănită. Dar așa și-a pierdut numai câteva clipe respirația și s-a întrebat ce se întâmplase. Toto și-a pus boticul umed pe obrazul ei și a început să scâncească. Dorothy se ridică și observă că afară nu mai era întuneric, vuietul încetase și căsuța nu se mai clătina. Razele puternice ale soarelui se revărsau în cameră printr-un geam. Sări din pat și, cu Toto alături, alergă spre ușă și o deschise. Fetița scoase un strigăt de uimire și se uită în jurul ei, la priveliștea minunată care o înconjură. Ciclonul îi așezase casa cu blândețe, atât cât o putea face un ciclon, în mijlocul unui ținut de o frumusețe care te lăsa fără cuvinte.

În timp ce privea uimită la priveliștea frumoasă, fetița văzu că spre ea se îndreaptă un grup de omuleți cât se poate de ciudați. Nu erau la fel de înalți ca adulții cu care fata era obișnuită, dar nu erau nici foarte mici de stat. De fapt, ei păreau a fi de aceeași înălțime cu Dorothy, care era o fetiță bine crescută pentru vârsta ei, dar omuleții aceia păreau a fi mult mai în vârstă decât ea. Erau trei bărbați și o femeie, îmbrăcați într-un mod ciudat. Pălăriile țuguiate ale bărbaților erau albastre, iar pălăria femeii era albă. După părerea lui Dorothy, bărbații erau la fel de bătrâni ca unchiul Henry, fiindcă doi dintre ei purtau barbă, iar femeia cea micuță era cu siguranță mult mai în vârstă. Fața îi era acoperită de riduri, avea părul aproape alb și mergea cam țeapănă.

Femeia purta o rochie presărată cu steluțe, care străluceau în lumina soarelui ca nestematele.

Când omuleții au ajuns aproape de căsuța lui Dorothy, ei s-au oprit și au început să șușotească, de parcă se temeau să se apropie. Bătrânică veni până aproape de Dorothy, făcu o plecăciune lungă și spuse cu un glas blând:

– Fii bine-venită, nobilă domniță vrăjitoare, în ținutul mancinilor. Îți suntem foarte recunoscători pentru că ai omorât-o pe Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit și ne-ai eliberat poporul din robie!

Dorothy asculta mirată vorbele femeii. Oare ce voia să spună bătrâna care o numise vrăjitoare și îi spusese că ea o omorâse pe Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit? Dorothy era o fată nevinovată, blândă la fire, care fusese transportată de către un ciclon la mare distanță de ținutul ei și care nu omorâse în viața ei vreo ființă. Dar femeia cea mărunțică aștepta un răspuns din partea ei, așa că fetița îi mulțumi sfioasă:

– Sunteți foarte amabilă, dar trebuie să fie o confuzie. După știința mea, eu nu am omorât pe nimeni.

Bătrâna răspunse râzând:

– Atunci casa ta a făcut-o, ceea ce e același lucru.

Apoi arătă spre colțul casei, unde două picioare se vedeau ieșind de sub temelia casei. Dorothy se uită și scoase un țipăt, speriată. Într-adevăr, chiar sub temelia de lemn a casei, se vedeau două picioare, încălțate cu o pereche de pantofi de argint, cu vârfurile ascuțite. Fata începu să se vaite: